

Broder-Mördaren

Jan Olof Erssons

I a l

till folket efter den sista offentliga
Gudstjenst.

Androm till warning och wäckelse.

Efter hans Egen önskan till trycket befordradt.

WEEBEN, D. Torbell, 1835.

Exemplaret kostar 2 skill. Banco.

I dag är det för sista gången, mina älskade bröder och systrar i Christo, som wi träffas i detta Herrans hus, och den sista Guds-tjenst wi fire tillsammans på jorden. Men gifwe Gud, att wi en gång måtte råkas i en sållare stund och fira en gladare gudstjenst i himmelen ibland Guds utforade Helgon. — I dag ser ni mig, men nästa söndag hoppas jag med Guds nåd fira min Sabbath i en annan werld, i den ewiga glädjen. Jag önskar Eder alla både små och stora, både dem, som mig se, och icke se, men hafwa hört om-talas min grofwa förbrytelse emot Gud och menniskor, att de i tid taga sig till wara för ett så rysligt affked, som mitt, och i mig se en warnaget, som aldrig måtte glömmas. Glömmen I den icke, så glömmen I icke heller bort att be Gud bewara Er för ett så swårt wilsesfarande, ett så håfugt och för-wirradt sinne, som förledt mig att med min broders blod söla mina händer. Icke hade jag förut kunnat tro att min utgång ur werlden skulle blifwa så ryslig och jag hade

icke heller med öfverläggning welat göra någon oskyld människa så mycket ondt, längre mindre min broder. Men hwad war orsaken? Jo, bränwinet och ett hästigt sinne, som af detta alltmera uppretades. Wål war min bror orsaken till det onda, som då uppstod öf emellan; men jag är icke derföre ursäktad. Hade jag styrt min wrede, och icke lönat ondt med ondt, utan efter Guds befallning lönat ondt med godt, så hade wi säkert begge warit räddade. Huru olyckligt är således ett hastigt och af bränwin förwirradt sinne. Men det står att asbedja, hwilket jag i min blindhet förgåtit. Hade jag wände mig till Gud i bönen, så hade han säkert stillat min wrede; men jag glömde Gud och gjorde derföre den olyckliga gerning, som jag nu så dyrt får betala. Nu har jag ingen annan hjelp än bönen, och beder också Gud af allt mitt hjerta att han wille förlåta mig alla mina synder och gifwa mig en salig anda, så försträcklig den än synes för werldens ögon. Ja, derom bör man alltid bedja.

Du, Herre! ser och känner mig,
Mitt hjerta du ransakar;

Min hwilobädd, min wandringsstig
Du alltomkring bewakar.
Hwad steg jag går, hwad råd jag hör,
Hwad föresatts jag wäljer;
Det ord, som på min tunga dör,
Den suck, jag hemligt swäljer,
Du wet och ser och taljer.

Om Herren icke bygger huset, så arbeta de fåfängt som derpå bygga. Hwad more det då med öf, om wi icke hade Herren att hoppas uppå? Wi more ewigt förlorade. Derföre utbeder jag mig den trösten:

På dig jag hoppas, Herre får!
Du, som min säkra tillflykt är
I all min nöd och wåda!
Jag beder dig,
Du wårdes mig
Nu och med hjelp benåda.

Din milda öron wänd till mig,
Ack! hör min bön, förbarma dig
Och låt din hand mig leda.
Jag sorgsen går
Och ej förmår
Min räddning sjelf bereda.

I sådan enfaldighet slutar jag mitt tal, och nu får jag taga afsked af Eder, mina wänner! Jag lemnar Eder alla i Guds hand.

Jag hoppas att wi alla få träffas uti ett
sällare Land. Ja,

Kom, Jesu! du min Frälserman!
Kom, för mig till det lifwet,
Som, i de ewigt sällas land,
Dem trognom warder gifwet.
Lär mig fullborda så mitt lopp,
Att själen tages till dig opp,
Till de utvaldas skara.

I denna bön innesluter jag Eder alla
och beder Er att ni af hjertat beder Gud
för mig, att han för Christi skull förlåter
mig alla mina synder och icke förskjuter en
ryslig syndare, som nu sig omvänder och bättrar.
Farväl, mina wänner! Wätte wi gladare å-
ter råkas i en annan werld! Till des glö-
men mitt brott, men kommen ihog min ånger!
Gud ware med Eder alla!

Farväl! nu will jag somna
Och fridens hem bebo.
O! warer snart wälkomna
Till samma goda ro.
Ack! ljuf är hwilans läger,
Och natten fort förbi!
Farväl! — mitt hjerta säger:
I himlen råkas wi.
Nu all min håg jag wänder,

O Jesu Christ! till dig;
I dina milda händer
Jag anbefaller mig.
Nu får jag hådanfara
Från sorger, flård och brist,
Och ewigt, ewigt wara
Hos dig, O Jesu Christ.

Detta är af mig skrifwet, och uppläst
den 16 Nov. 1834 i Westerås Slottskyrka.
Jan Olof Ersson från Björkstå, nära 53 år
gammal, till döden dömd för mord å min
broder och kommer att undergå straffet den
22 i ofwannämnde månad, då jag och med
Guds nåd ämnar läsa psalmen 477 på af-
rättsplatsen inom Thortuna Socken samt
förmana folket för sylleri och ett hastigt sinne.